

The Australian Esperantist

(Successor to La Suda Kruco and La Rondo)

Oficiala Organo de la Aŭstralia Esperanto Asocio.

Subscription to A.E.A. \$20
(Individual, Club & Federation)
Additional Family Member \$5
Pensioners & Full-time Students
pay a minimum of \$10.



REDAKCIO: "Esperanto", Box 2122T., G.P.O. Melbourne 3001, Australia.
Prezidanto: R. L. HARRY, AC, CBE, 8 Tennyson Crescent, Forrest, A.C.T. 2603
Sekretario: S-ro M. Ellyard, Post Office Box 48, Jamison Centre, A.C.T., 2614
Kasisto: S-ro S. Ellyard, Post Office Box 48, Jamison Centre, A.C.T., 2614.
A.E.A. Libro-Servo: S-ro T. Elliott, P.O. Box 230, Matraville, N.S.W., 2036
Korespondaj Kursoj: S-ro J. Moore, 7 Pelican Street, Emu Park, Queensland, 4702

N-ro 202 (282)

MELBOURNE

Decembro, 1982

Prof. D-ro Ivo Lapenna respondas al:

"KIAL MI REVENIS AL ESPERANTO" de Tibor Sekelj

(Vidu "A.E." N-ro 199 de septembro, 1982)

1. Mi konas S-ron T. Sekelj ekde la studentaj jaroj, kiam mi estis fondinto kaj prezidanto de Akademia Esperanto-Klubo en Zagreb kaj li estis unu el la ĉ. cento de ĝiaj membroj, vizitadis la semajnajn kunvenojn kaj sporade prelegis. En la postmilita periodo ni kunlaboris en la kadro de UEA. Estas strange, ke en sia artikolo li identigas min per "tiamaj prezidanto de UEA". Ĉu li forgesis mian nomon, aŭ en tia misprezenta kunteksto li ne kuraĝis eldiri ĝin?

2. Verŝajne eĉ T.S. ne neos, ke dank' al miaj kvazaŭe "ŝtoniĝintaj metodoj", kiel li esprimis sin, la jugoslaviana Esperanto-Movado leviĝis el la cindroj de 1928/29, konstante progresadis malgraŭ la tiamaj persekutoj fare de la diktatureca reĝimo, kaj en 1941 fariĝis unu el la plej fortaj en la mondo, samtempe alte respektata en la kulturaj medioj de Jugoslavio. Neniu konato en la bazaj faktoj povas nei, ke dank' al esence samaj kvazaŭe "ŝtoniĝintaj metodoj" kaj gran-

dega laboro estis sukcese konstruata la moderna UEA ekde 1949/50 por atingi en 1974 senprecedencajn forton, organizitecon kaj eksteran prestiĝon, dum la forlaso de tiuj science bazitaj metodoj kaŭzis regresojn sur ĉiuj linioj. Se iu ne konas la faktojn, li/ŝi bv. legi ĉap. 18 (p-oj 548-634) de "Esperanto en Perspektivo" kaj kompari kun la Estraraj Raportoj de UEA ekde 1975.

3. Neniam mi estis "forigita el la Movado", sed plu aktivas kaj intencas aktivi por la bono de Esperanto. Alia afero estas, ke en 1974 mi mem ekigis el ĉiuj funkcioj en UEA, rifuzis la honoran prezidantecon kaj forlasis la Asocion nur fine de 1975 pro la enkondukita cenzuro, kiu silentigis la veron. Dokumentitaj detaloj troviĝas en mia verko "Hamburgo en Retrospektivo", 2-a eldono. Estus tempo, ke oni ĉesu misprezentadi almenaŭ tiujn faktojn.

4. I.O.E. ne estis fondita en 1963, kiel asertas T.S., sed nur post kiam la Komi-

tato de UEA dum la UK en Hago (1964) malakceptis lian planon "Kampanjo de Kampanjoj", kies celo estis enkonduki la praktikan uzon de Esperanto en "ĉiujn fakojn" de la vivo en la daŭro de dek jaroj. En la Komitata Kunsido de la 1-a de aŭgusto, 1964, T.S. ankaŭ parole eksplikis siajn ideojn kaj prarolis pri 88 fakoj, centra stabo de reprezentantoj de ĉiuj fakoj, landaj komisiitoj por ĉiu fako kaj provincaj/lokalaj kunlaborantoj, fakvortaroj, lernolibroj kaj frazaroj por la koncerna fako, ktp., ĉio en la kadro de UEA. Tio estis ne sole nerealeca, sed vere fantazia revprojekto. Iu (se ni bone rememoras, S-ro Pickel en sia gazeto) poste elkalkulis, ke por realigi ĝin en 88 fakoj en kvindek da landoj kun kunlaborantoj en tiu kvindek da lokoj en ĉiu lando, la Movado bezonus ĉ. 230.000 aktivulojn kaj milionojn da dolaroj! En tiu kunsido de la Komitato tuta aro da komitatanoj esprimis seriozajn dubojn pri la realigeblo de la projekto, inter kiuj S-roj Pickel, Maertens (la nuna prez. de UEA), Wensing, Woesink, Gorov k.a. inkluzive min mem. Laŭ la Proktokolo de tiu kunsido, mi emfazis, ke necesas fortikigi la ekzistantajn asociojn kaj klopodi formi novajn, se la cirkonstancoj permesas tion, kiel antaŭvidis la tiama Agadprogramo de UEA kaj kio ja estis farata. En la fino mi denove atentigis, "ke S-ro Sekelj miskomprenas la tutan starpunkton esprimitan en la Komitato, nome ke neniu dubas pri la utileco de agado en fakaj medioj, sed ke temas pri la metodoj laŭ kiuj ni povas sukcese agi. (p. 6). Tiam S-ro Sekelj deklaris, ke "li mem, se necese, nome se UEA ne donos al li la subtenon, kreos milojn da novaj esperantistoj kiuj agos sur tiuj kampoj" (p. 6). La Komitato malakceptis la proponon, sed, laŭ mia scio, T.S. "kreis" eĉ ne unu el la promesitaj "miloj da novaj esperantistoj".

5. Ne estas vera la aserto pri miaj kvazaŭaj "atakoj" kaj "kontraŭagoj" al agado de T.S. Male, mi donadis apogon al tiuj agadoj, pri kiuj mi kredis, ke laŭ siaj kapabloj li eble povus realigi ilin, ekz. al "Karavano de Amikeco" en Afriko, aŭ al liaj klopodoj en Hindio kaj Nepalo, k.a. Bedaŭrinde, plurfoje mi trotaksis liajn kapablojn: la "Karavano de Amikeco" finiĝis katastrofo, la bruo ĉirkaŭ la nomo de Vinoba Bhave montriĝis komplete sensignifa, dum la agado en Hindio kaj Nepalo restis sen kiaj ajn videblaj rezultoj.

6. Post la fondo de IOE, T.S. daŭre promesadis spektaklajn sukcesojn, i.a. la "esperantigon" de dekmil doganistoj en la valo de Danubo. Ne estas konata, ĉu unusola doganisto ellernis la lingvon. Li kreis ian turisman servon de IOE kaj la fiasko estis tia, ke ne mi, sed Politika, unu el la du plej gravaj jugoslavaj taggazetoj, akre atakis tiujn fuŝaĵojn, kio siavice kompromitis nian aĵeron en Jugoslavio.

7. T.S. nur nun malkovris, ke "ni devas turni nian atenton... al la grandaj internaciaj organizaĵoj". Kiu, do, iniciatis la Peticion al UN/Unesko? Kiu atingis la faman Rezolucion de Unesko de 1954, la establon de konsultaj rilatoj kun Unesko kaj, poste, U.N.? Pro kies agado D-ro Zamenhof estis deklarita de Unesko unu el la grandaj personecoj de la homaro?

S-ro T. Sekelj sendube havas ankaŭ meritojn por Esperanto. Lia granda eraro estas, ke li ofte vivas en revoj kaj en tiu mensa stato inklinas kulpigi aliajn, plej taŭge min, pro la necesaj fiaskoj de siaj fantaziaĵoj — IVO LAPENNA. , ,

(Ni dankas al niaj eminentaj kontribuintoj, Tibor Sekelj kaj Prof. D-ro Ivo Lapenna, ke ili elektis nian modestan revuon por interŝanĝi siajn opiniojn. Pro spacomanko tiu debato estas nun finita. —Red.)

Ges-roj Einhovici vizitis Ĉinion

Post la Universala Kongreso en Antverpeno, ni kun grupo de Esperantistoj el 7 landoj vojaĝis al Ĉinio, kie ni pasigis tre interesajn tri semajnojn. Unuafoje mi vidis landon kie ĉiuj laboras kaj estas kontentaj. Nia grupo estis la unua grupo de Esperantistoj, kiuj vizitis oficiale la landon kaj la ĉinaj samideanoj akceptis nin per "reĝeca maniero". Ek de la unua momento de nia alveno al Pekino ĝis la eliro al Hong-Kongo, la ĉefa ŝtata gvidisto kaj aliaj esperantistoj prizorgadis ĉiam niajn valizojn, loĝadon, ekskursojn, manĝaĵojn, vizitojn al teatroj, komunumoj, fabrikoj, muzeoj, temploj kaj elfosaĵoj.

En Pekino reprezentantoj de "Popola Ĉinio" aranĝis en sia belga domo solenan vesperkunvenon — pli ol ducent homoj partoprenis, kaj ĉiu el ni raportis pri la movado en sia lando. Varmaj salutoj kaj multnombraj donacoj sekvis.

Ili tre serioze lernas Esperanton kaj daŭre starigas kursojn por instruistoj, kiuj dum ok monatoj intense studas Esperanton dum la tuta tago. Tiuj, kiuj sukcesas ekzamenon, ricevas diplomon por instrui. Dum ekskursoj ni renkontis kelkajn el tiuj instruistoj kaj rimarkis, ke ili regas sufiĉe bone la lingvon. En lernejoj Esperanto estas instruata kiel fakultativa studobjekto.

Ni vizitis multajn urbojn. La plej interesaj estis Pekino, Xian, Nankino kaj Shanghai. La stratoj estas inunditaj per bicikloj, tamen dum tri semajnoj ni ne

vidis nek aŭdis pri ia akcidento. Neniu rajtas posedi aŭtomobilon. La teatroj, kies arta nivelo estas tre alta, estas ĉiam plenplenaj.

Ni ricevis la impreson, ke Esperanto progresas rapide dank' al helpo de la registaro kaj la laborkapablo de la ĉina popolo. En ĉiu urbo kiun ni vizitis, grupoj de Esperantistoj atendis nian alvenon kaj aranĝis kunvenojn kaj senĉese prizorgis nin en vere amika Esperanto-etoso.

—T. Einihovici.

— SPECIAL REQUEST —

Please do NOT send to me any Subscriptions to A.E.A., or Donations for the "Australian Esperantist" Support Fund.

All sums of money should be sent only to our Treasurer, Mr. Sam Ellyard, Post Office Box 48, Jamison Centre, A.C.T., 2614.

— Herbert Koppel, Editor.

LA ETIMOLOGIO DE "HERALDIKO"

Bernard Golden

En *Kolektanto* (1979, n-ro 3-4, p. 14) troviĝas jena klarigo: "Etimologie heraldiko devenas el la germana vorto ERBE — heredaĵo. Ĉar la aŭtoro ne donis pli da detaloj por apogi tiun etimologion, mi deziras prezenti faktojn indikatajn, ke "heraldiko" havas tute alian originon.

Laŭ *Plena Ilustrita Vortaro* (PIV) la zamenhofa vorto "heraldiko" signifas "scienco pri la blazonoj", do ĝi estas sinonimo de "blazonoscienco" kaj "blazonistiko", ambaŭ registritaj en Esperanto-vortaroj. Plue, "heraldiko" estas etimologie parenca al la substantivo "heroldo", kiun PIV difinas jene:

1. regna militisto aŭ oficisto, kies rolo estas anonci gravaĵojn (proklamo de kronado, de milito ktp)

2. diskoniganto
Mankas en tiu ĉi difino informo pri ankoraŭ unu tasko, kiun la heroldo plenumis.

"en mezepoko, oficisto, kiu . . . okupis sin pri genealogioj kaj blazon-

ŝildoj" (Charles Verax, *Enciklopedia Vortareto Esperanta*, 1910)

Fakte, kiam Zamenhof elektis la vortformon "heroldo", li malatentis la principon de internacieco, kiun li mem formulis en la Antaŭparolo de la "Unua Libro". Komparu la formon de la vorto "heroldo" en kelkaj gravaj etnolingvoj.

1. angla: herald
hispana: heraldo
itala: araldo
franca: herault
portugala: arauto
2. germana: Herold
rusa: gerold.

Estas evidente, ke la aŭtoro de Esperanto estis influita de la germana kaj rusa formoj, kies dua vokalo estas "o", dum en la latinidaj lingvoj ĝi estas "a", same kiel en "heraldiko". La ekzisto de du malsamaj radikoj — "herold—" kaj "heraldik—" — estas ekzemplo de vortformada miskonomio. Zamenhof estus povinta per nur unu radikoj — "herald—" — pluformi ĉiujn bezonatajn vortojn

helpe de sufiksoj. Tion ja faras la rivala planlingvo Interlingua: *herald*, *heraldic*, *heraldica*.

La etimo de la vorto por "heroldo" en la listigitaj etnolingvoj estas la oldfranca *heralt* aŭ mezfranca *hiraut*, kiu devenas de konjektita germana kunmetaĵo, kies unua elemento estas parenca al la oldaltgermana vorto *heri*, "armeo" (*Heer* en la novgermana), kaj kies dua elemento estas parenca al la oldaltgermana *waltan*, "regi" (*walten* en la novgermana). La supozita formo estas **heriwald* aŭ *hariwald*, "armea reganto aŭ funkciulo". La germana virnomo *Harald* kaj ĝiaj variaĵoj *Herold* kaj *Heriold* havas la saman signifon.

La germana vorto *Erbo*, "heredaĵo", citata en la artikolo en *Kolektanto*, tute ne rilatas al "heroldo" aŭ "heraldiko". Fakte se oni serĉas vorton en Esperanto, kiu estas parenca al *Erbe*, ĝi estas "orfo". Jen la etimologio de tiuj ĉi vortoj. *Erbe* (neŭtra) devenas de la mezaltgermana *erbe* kaj oldaltgermana *erbi/arbi*, kiu estas parenca al la gota *arbi*. Tiu ĉi siavice rilatas al la latina adjektivo *orbus*, "orfa, vidva", kaj la helena *orphanos*, "sengepatra persono". Aliaj hindeŭropaj parencaj vortoj estas la armena *orb*, "orfo", kaj la sanskrita *arbhāṣ*, "malgranda, malforta, juna". La prahindeŭropa radiko estas *erbh*. "post-lasi, heredigi".

Estas interese ankoraŭ pli malproksimen spuri tiun hindeŭropan radikon en alia granda lingvofamilio, la finnugra. La parenca vorto en la hungara estas *arva* kaj en la finna *orpo*, ambaŭ signifantaj "orfo". Ili devenas de la konjektita finnugra *orpa* aŭ *orpas*, kiu verŝajne estis prunto de la hindeŭropa aŭ praarja *orbho-s*.

Fine, estas substrekende, ke ekzistas neniu rilato inter la unua silabo "her-" de "heraldiko" kaj "hered-". La etimo de "hered-" estas la latina substantivo *hereditas/hereditatis*, kiu estas derivita de *heres/heredis*, "heredant(in)o".

—Halo, ĉu hotelpordisto? Terure! Dormi ne eblas en la bruo!

—Mi vere bedaŭras, sinjoro! Sed ni ne povas pli mallaŭte sonorigi la fajro-signalon. ('Hungara Vivo', 6/82).

—La letero estas tro peza, sinjoro — deklaras la poŝtisto —, oni devas surguli plian poŝtmarkon.

—Kial? Ĉu tiam ni iros malpli peza? ('Hungara Vivo' 2/82).

PASTRA ABSTINENCO

Antaŭ jaroj, kiam mi ankoraŭ estis gaja studento en Heidelberg, mi ofte sidis kune kun nordaj kamaradoj, kiuj vespere trinkis sian bieron. Unu el ili estis granda, blonda, bela ulo, kiu nomiĝis Olaf kaj studis teologion.

Spite de sia pia studado li ofte levis la pokalon. Kiam ni vespere iris en restoracion, Olaf, kiu ne tre ŝatis nian bieron, miksis kun granda sperto vaporajn punĉojn, kiujn li povis trinki je tiu alta temperaturo, kiun krom li nur tiel-nomataj fajromangantoj povus toleri.

Li plendis: "Ho, la germana vintro estas tiom humid-frida de ekstere", do li faris ĝin malsek-varma interne . . .

Poste li fariĝis pastro en iu nord-norvega loketo. Dum vojaĝo, mi hazarde venis en la klaran fjordon, ĉe kiu lia komunumo kaj preĝejo troviĝis. Kompreneble mi vizitis lin. Li aspektis same juna, blonda kaj freŝa, sed lian vizaĝon ornamis impona plen-barbo.

La komunumo tre laŭdis lin kaj li mem tre fieris pri la beleco de la regiono. Nur

"Ĉu vi scias," diris Olaf kaj lia rigardo ege malheliĝis. "Ĉu vi scias, ke vi troviĝas ĉi tie meze en la abstinenco . . ."

"Kio, do . . . via komunumo?"

"Mia komunumo pensas, ke glaso kaj eĉ pli botelo da alkoholo reprezentas grandan pekon. Kaj mi estas nun ĉi tie pastro dum kvin jaroj!"

"Guste vi, Olaf! kiu kunmetis tiujn mirindajn varmegajn punĉojn en tiu humid-frida germana vintro . . ."

"Tjes", d'ris Olaf, "ĉi tie la vintroj estas sekfridaj, tamen varmegaj punĉoj estus tre agrablaj . . ."

"Nu, vi certe povus . . . kelkfoje . . . tute sekrete . . ."

"Kiel fari tion? mi havas mian maljunan onklinon Hildur, ŝi estas eta, sekŝinta virneto, sed ŝi havas klarvidajn okulojn kaj . . . ŝi estas radikale abstinenca kaj prezidantino de la abstina klubo 'Blua Kruco'."

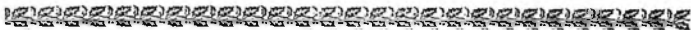
"Sed certe vi povus . . . sekrete . . . enporti botelon da punĉo . . ."

"Eble, kun multe da peno. Sed de kiu mi ricevus la varmegan akvon sen ke la onklino suspektu ion?"

"Ho, kara Olaf", mi ruze ridetis, "kial vi havas plenbarbon?"



Ĉi tiu NAŬA NUMERO por 1982 venas al vi pro la malavaraj donacoj de 68 esperantistoj kaj Esperanto-organizoj, kiuj kontribuis al la 'Subten-Fonduso' de nia gazeto.



"Kiel interrilatas mia barbo kun la punĉo?"

"Tiel: nome se vi mem razas vin, vi ricevas tute sensuspekte varmegan akvon

...
La grandaj bluaj okuloj de Olaf fariĝis ankoraŭ pli grandaj kaj pli bluaj, kiam li parolis kun granda ekmiro: "Vere! necesas, ke studkamarado venu el Germanujo por...! Li danke premis mian manon kaj akompanis min al la ŝipo; kaj la lastaj vortoj trans la akvo estis: "Morgaŭ la barbo forfalos! Ĝis revido!"

Post unu jaro mi refoje vojaĝis norden kaj volis viziti la amikon. Mi vidis apud la preĝejo la blankan dometon kaj en ties ĝardeno laboris maljuna virineto-do, 'onklino Hildur'.

Je mia demando, ĉu la pastro enestas, ŝi diris kun iomete juneca riverenco: "Ho, tion li tre bedaŭros, li ĵus vizitas mal-anulon. Sed se vi volas atendi..."

"Neeble", mi diris, "la ŝipo ne restos longe. Sed kiel fartas Olof?"

"Ho, entute li ja estas freŝa kaj sana. Kaj ekstere oni ne rimarkas ion, kaj tamen..."

"Kio? Ĉu iu ĉagreno? Iu aflikto?"

"Ĉagreno, ne, aflikto—mi ne certe scias—sed mi timas pri io terura..."

Evidente, ŝi estis kontenta, ke ŝi povas konfidi sian sekreton al viro, kiu estas amiko de ŝia nevo kaj baldaŭ forvojaĝos, kaj diris duonvoĉe: "Mi timas ofte, ke li estas ĉi tie..." kaj ŝi faris signifan movon per la montra fingro al la frunto "ne plu tute normala"

...
"Dio mia, tio estas terura; ĉu tio evidentiĝas en liaj predikoj?"

"Ne, ne. Ne en la predikoj, ili estas bonaj..."

"Do, ĉu li estas melankolia hejme?"

"Ne, tute ne. Li eĉ multe kantas, ofte student-kantojn el la tempo en Heidelberg".

"Nu, kara fraŭlino, kiujn simptomojn li montras por viaj timoj?"

"Jes, mia kara doktoro"; ŝia osteca mano kuŝis sur la mia, kaj mi sentis la tremadon de ŝia anima ekscito, kiam ŝi komunikis en mian oreleon sian turan rimarkon: "Kara doktoro — pensu: la bedaŭrinda Olaf, li razas sin okfoje en la tago!..."

(Ricevita antaŭ jaroj de S-ro Paul Schwerin)



INAŬGURO DE ESPERANTO — STRATO

Post okjara persista laboro de S-ino I. Einihovici venis fine la tago kiam oni en antaŭurbo de Perto inaŭguris straton, kies nomo estas "ESPERANTO WAY" ("Esperanto-Vojo").

Je dimanĉo, 21-a de novembro, 1982 okazis en antaŭurbo BALGA la inaŭgura ceremonio. La prezidanto de la Okcident-Aŭstralia E-Ligo, S-ro Jack Hawks, bonvenigis 90 membrojn kaj amikojn de la Ligo. La urbestro de la civito Stirling, S-ro Birkett laudis la celojn de la Esperanto-movado, proklamis la novan straton "Esperanto Way" kaj malkovris la strat-nomplaton. En la nomo de la ĉestantoj, S-ino Einihovici dankis la urbestron kaj esprimis la feliĉon de la lokaj esperantistoj, ke same kiel en multaj aliaj urboj de la mondo, nun ankaŭ en Okcidenta Aŭstralio ekzistas strato nomita Esperanto.

● **MELBURNO:** Je 8-a de novembro Harry Beechey parolis pri la "Korpa Lingvo" kun speciala pritrakto de nova libro rilate al angleparolantaj personoj.

Bonvena vizitanto ĉe la Esperanto-Domo estis (15/11) A.E.A. Prezidanto Ralph Harry. Samvespere Jan Makowski plue parolis pri "Memoroj pri restado en Finnlando".

"Kio estas nova en nia Biblioteko" estis la temo de prelego de S-ino Fay Koppel. Si pritraktis kaj montris aron da novaj E-libroj, kiuj atingis nin dum la pasintaj 20 monatoj (22/11). Semajnon poste prezidanto S Kanaĉki prelegis kun diapozitivaj denove pri Fiĝio.

La E-klubo en antaŭurbo **OAKLEIGH** havis sian ĉef-kunvenon je 13-a de novembro. Pro multokupiteco la plurjara sekretario Robert Reed rezignis kaj la membroj elektis la jenan komitaton: Prez: Jack Fallu; Vic-Prez: N. Butkunas; Sekretario/Kasisto: F-ino Ann Hearn; Vic-Sekr. kaj bibliotekisto: Ivy Fallu. La grupo decidis ne plu kunveni dufoje monate en la biblioteko de Oakleigh. Kunvenoj nun okazas ĉiun merkredon posttagmeze alternative en la hejmoj de F-ino Ann Hearne aŭ de Ges-roj Fallu.

● **MANLY:** La 22-an de novembro finiĝis la tria trimestro ĉe la Eduka Centro. La kvin grupoj renkontiĝis por duona horo da diskuto pri la aranĝoj por diversaj societaj kaj aferaj kunvenoj dum la feria periodo. La 25-an de nov. la loka ĵurnalo aperigis informplanan artikolon pri Esperanto kaj niaj anglaj vizitantoj Nell kaj Russell Hamilton.

La 28-an de novembro en la hejmo de Edna Giles, Betty Cleminson montris lumbildojn pri la kongreso en Antverpeno kaj la Post-Kongreso, ankaŭ pri diversaj lokoj survoje tien. Betty ĝuis gastigadon de pluraj Esperantaj ĝemikoj, kiujn ŝi renkontis dum antaŭaj kongresoj.

Manly-anoj volas preni la okazon dezi al ĉiuj "Feliĉan Kristnaskon" kaj ĉion bonan en la Novjaro.

—Eunice GRAHAM.

● **KANBERO:** Klubanoj organizis ampleksan ekspozicion en la kadro de la Konferenco pri Nacia Lingvo-Politiko, organizita de la Federacio de Etnaj Konsilioj de Aŭstralio (29-31 okt., 1982). Ĉirkaŭ 100 konferencanoj vizitis nian ekspozicion, inter ili Kevin Smith kun edzino.

La 1-an de novembro okazis en nia klubejo "Franca Vespero". Membroj rigardis ekspozicion de franca literaturo

en Esperanto. Sam Ellyard paroladis pri la urbo Rheims, kie situas fama katedralo kaj kie oni fabrikas famajn ĉampanojn. Marj. Ellyard rakontis pri problemoj dum somero en Parizo, kiam francoj forlasas la urbegon kaj turistoj invadas ĝin. S-ro Ralph Harry prezentis filmon pri Parizo.

LA "A.E." SUBTEN — FONDUSO 1982/83

Antaŭe raportita	\$567
F-ino Win Addis, Adelaide	10
S-ro Herbert Koppel, Melbourne	3
S-ino Fay Koppel, Melbourne	3
S-ino E. J. Ballinger, Horsham	20
Ges-roj T & I Einihovici, Perth	10
	\$613

The Australian Esperanto Association is an independent organization which does NOT receive any Government Subsidies or donations from any source whatsoever.

Our strength comes from our faithful members only. If you desire to receive in 1983, more than eight copies of our magazine, please support the "Australian Esperantist" Support Fund.

FOLIOJ

Gardenuloj en Kanbero
Post somero, en aŭtuno
Kiam velkas krizantemoj
Vidas deciduajn arbojn
Falgantajn la foliojn
Veas: "Malbenita tasko!"

Turistantoj al Kanbero
Post somero, en aŭtuno
Venas vidi belajn florojn
Miras je folikoloroj
Buntajn fotobildojn faras
Diras: "Ja ĝi estas bela!"

Vizitantoj en la vivo
Povas ĝui ĉiun sperton
Verdon novan de printempo
Laborvicon de somero
Kadukiĝon de aŭtuno
Eĉ trankvilon de la morto !

—ROLO.

WHO'S WHO IN AUSTRALIAN ESPERANTO

22. — KEVIN GOODHOPE SMITH

The Compleat Linguist.

If you want to know the Aramaic word for camel or how to say "Good day" in Pushtu or how to write in Vietnamese, ask Kevin Smith. In the unlikely event of his not knowing, he'll pretty soon find out.

This wealth and breadth of erudition come largely from his experience — as a teacher and executive—in the language section of the Commonwealth Education Office. In Kevin's case, the twain—West and East—have met, for his academic background was in European languages.

Kevin matriculated as an adult and in due course graduated B.A., Dip. Ed. in French, Italian, Psychology, Education, History and Music. (He later qualified for his Ph.D., Esperanto, at the Independent University of Australia.) He then proceeded to teach for 3 years in secondary schools in N.S.W.

In 1954, Kevin's "itchy feet" (and the S.S. Stratheden) took him to Marseilles, Paris and Italy. He obtained a position of "English language assistant in French High Schools and Colleges. He was 4 months at Pau in southern, (Pyrenees) France, and then in the "College Classique el Moderne" in Romnas (Drome). In 1956 he married Raymonde Devrainne, a peacetime rose of Picardy. The outcome of this interlingual union has been two bilingual daughters.

On his return to Australia in 1960, Kevin started employment as Commonwealth Education Officer, North Sydney. Here he did linguistic research and preparation of materials for the teaching of French and for the teaching of English to adult migrants. In 1965 he began full-time teaching of English to Colombo-Plan students from Vietnam, Laos, Cambodia, Afghanistan, Bhutan, etc. His merit and skill were recognised in 1975 when he was given the post of Counsellor at all levels — secondary through to post graduate — to Private Overseas students, and for some years prior to his retirement (sic) in 1981 was responsible for the administration of English courses for Colombo-Plan students. Nowadays he does some part-time teaching of Eng-

lish to migrants, and is avidly doing a course in theology.

So much for Kevin the academic and pedagogue. What of Kevin the man? He's an urbane gentleman with catholic interests. Yes, this is a pun, for he has a very Catholic background, having received all his primary and secondary education in Catholic Schools and Colleges: he is a Lay Preacher and a keen, practising Catholic. However, he is most ecumenical in outlook and is pursuing his theological studies at an Anglican College.

He plays the piano—mainly by ear. He reads History, Archaeology, Current Affairs, Comparative Religion, and practically everything else that can exercise the mind of man. He is a member of Amnesty International, and of the Jewish-Christian study centre. His friends include Quakers and Salvation Army Officers.

What of Kevin the Esperantist? He speaks Esperanto so fluently and lovingly that it sounds like his mother tongue. It all began in 1936, when, as a teenage reader of science fiction he encountered the name "E.পরanto". (Let's hope the accent was on *science* rather than fiction!) So, when he read a Brisbane newspaper article about the Esperanto activities of Maurice Hyde in New Guinea, he wrote for further information. In a charming letter, a Miss Carrick replied, inviting Kevin to a picnic with her and 2 or 3 beginners in her class. Thus began his association with Esperantists, — an association maintained until now, when he is a member of the Manly Club, U.E.A., A.E.A., and the N.S.W. Federation.

Unfortunately, being a boarder in Nudgee College, Kevin couldn't regularly attend classes so he bought a "ĝlosilo" and "Esperanto for Beginners" by Montague C. Butler (still in use.) From then on, Kevin was self taught and self schooled, buying secondhand textbooks and doing all the written exercises.

During the War, contact was made with the Sydney Esperanto Club, where

Paul and Kathe Schwerin, the Matasins and Wre. Chandler especially befriended the young soldier. He gained the diploma of the B.E.A. after passing the Pyke Memorial Examination.

Through Esperanto, Kevin has received and at times dispensed (with Raymond's help) hospitality in France, Holland, England, Spain, Italy and Switzerland. He is convinced that Esperanto is a bridge. It makes an otherwise irreplaceable contribution to the cause of peace and friendship.

—ARTHUR COCKING.

● **La 69-a Japana Kongreso de Esperanto** okazis fine de aŭgusto en la urbo Kamakura. Partoprenis, 344 esperantistoj inter ili ankaŭ eksterlandanoj el 9 landoj. D-rino Flora Szabo-Felso, Ĝenerala Sekretario de UEA, prelegis pri "Kion celas UEA?"; H. Frank, Germanio prelegis pri "Kibernetiko kaj la Internacia Lingvo" kaj S-ro H. Sakaedo pri "Orient-Eŭropaj Landoj".

La 70-a jubilea kongreso okazos venontjare en Kameoka, urbo kie troviĝas la Oomoto-centro.

● **Monda Komunika Jaro:** Temo de la venontjara 68-a Universala Kongreso de Esperanto estos "Sociaj kaj Lingvaj Aspektoj de la Moderna Komunikado". La kongreso okazos en Budapeŝto de la 30-a de julio ĝis la 6-a aŭgusto, 1983. La kongreso dediĉos apartan atenton al la interrilato de lingvo kaj komunika teknologio. La temon oni elektis kiel kontribuon al la Monda Komunika Jaro.

● **Esperanto-Reprezentanto ĉe UN- Konferenco:** D-ro H. M. Maitzen, aŭstria astronomo, reprezentis U.E.A. ĉe la Dua Konferenco de UN pri la Paco Utiligo de la Kosmo, kiu okazis en Vieno en aŭgusto. D-ro Maitzen emfazis la gravecon de "la principoj de egaleco de nediskriminada konduto kaj reciproka respekto" en la internacia agado en la kosmo. Tiuj principoj, laŭ D-ro Maitzen, estas aplikendaj ankaŭ en la lingva demando.

● **Esperanto-Kursoj ĉe la Novjorka Oficejo de UEA:** La Esperanto-Klubo de la Oficista Konsilio de UN malfermos

sian aŭtunan kurs-programon por oficistoj kaj funkciuloj de UN-misioj kaj ne-registaraj organizoj.

● **Esperanto-Poŝtmarko:** La Esperanto-poŝtmarko speciale eldonita okaze de la Universala Kongreso en Lucerno, 1979 atingis eldonnombron de 7,988.000 ekzempleroj. Kvankam tiu granda eldonnumero signifas bonan reklamon por Esperanto, la filatelista valoro de la poŝtmarko estas nun tre malgranda.

● **Esperanto-Kulturdomo 30-jara:** La Esperanto-Kulturdomo de la francaj esperantistoj, Kastelo Gresillon festas ĉijare sian 30-an datrevenon. Ĝi konstruiĝis antaŭ 100 jaroj, en la jaro 1882. Kiam la esperantistoj aĉetis ĝin, ĝi estis tre malmoderna. Grade la kastelo modernigis kaj havas nun komfortajn du- kaj trilitajn ĉambretojn.

Pluraj aŭstraliaj esperantistoj pasigis felicajn semajnojn en Gresillon. Se ankaŭ vi deziras iam aliĝi al la internacia vizitanto petu detalan programon de: **Esperanto-Kulturdomo, Kastelo Gresillon, F-49150 BAUGE (Francio)**

● **Esperanto en brazila universitato:** La konsilantaro de la Universitato de Rio Grande de Norte, Brazilo, aprobis la enkondukon de Esperanto. Profesoroj W. Pinheiro kaj E. Macie instruos Esperanton ekde la unua semestro de 1983.

JIM kaj JENNY DIMO.

kiuj ĵus revenis al Aŭstralio post 21-monata vojaĝo tra Eŭropo, dum kiu ili vizitis 150 Esperanto-Societojn, estos pretaj prelegi en via urbo.

Post nelonge ili ekveturos per ruldromo kaj trauros Nov-Sudkimrujon survoje al Kvinslando.

Skribu tuj pri aranĝoj al:

21 Dawson Street
Rochester, Vic., 3561

